

DOJUTREK (1) *sb m*

D sg dojutrkowi.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI i XVIII w.

Rzeczownik od „do jutra”; ten, co ma żyć krótko, doczesny, nietrwały: Czym fię tedy Bog prawdziwy [...] nie brzydzi/ y czego fię nie wftydzi/ czemu to [...] wftyd przynosić ma/ człowiekowi grzełznemu dojutrkowi ták doyżrzálego rozłádku [...] nie máiacemu? LatHar 58.

TK